เรื่องเสร็จที่ ๒๘๗/๒๕๔๓

บันทึก

เรื่อง การแต่งตั้งพนักงานศุลกากรและการนำมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ มาใช้บังคับในเขตต่อเนื่อง

กรมศุลกากร ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๖๐๕/๑๑๐๙๔ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติได้มีหนังสือหารือมายังกรมศุลกากรเพื่อพิจารณาและนำเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแต่งตั้งให้ข้าราชการตำรวจน้ำและข้าราชการตำรวจสังกัดศูนย์ป้องกันและปราบปรามการลักลอบนำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิงโดยมิชอบด้วยกฎหมาย บางตำแหน่ง เป็นพนักงานศุลกากร เพื่อแก้ไขปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่และรักษากฎหมายทั้งในส่วนของทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง กรมศุลกากรได้พิจารณาข้อหารือตามที่กล่าวข้างต้นแล้ว มีความเห็นว่า การเสนอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแต่งตั้งข้าราชการตำรวจดังกล่าวเป็นพนักงานศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร นั้น มีปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณา ดังนี้

ประการที่หนึ่ง ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ (อนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. ๑๙๘๒) ได้บัญญัติรับรองให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจอธิปไตยโดยสมบูรณ์เฉพาะในเขตน่านน้ำภายใน (ดินแดนของรัฐชายฝั่ง) รวมทั้งบริเวณทะเลอาณาเขต (๑๒ ไมล์ทะเล) ซึ่งถือเสมือนเป็นดินแดนของรัฐชายฝั่งด้วย แต่บริเวณเขตต่อเนื่องนั้น รัฐชายฝั่งหาได้มีอำนาจอธิปไตยโดยสมบูรณ์เช่นเดียวกับบริเวณทะเลอาณาเขตไม่ ดังจะเห็นได้จากอนุสัญญาฯ ได้กำหนดให้รัฐชายฝั่งมีเพียงอำนาจที่จะควบคุมตามที่จำเป็นเพื่อป้องกันการละเมิดข้อบังคับทางศุลกากร รัษฎากร การเข้าเมือง หรือการอนามัย ที่อาจเกิดขึ้นภายในทะเลอาณาเขตหรือภายในอาณาเขตของรัฐชายฝั่งเท่านั้น มิได้กำหนดให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจอธิปไตยภายในเขตต่อเนื่องหรือเหนือเขตต่อเนื่องด้วย ทั้งนี้ เพราะตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศมิได้ถือว่า “เขตต่อเนื่อง” เป็นเสมือนดินแดนของรัฐชายฝั่ง

ดังนั้น จึงมีปัญหาว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจแต่งตั้งให้ข้าราชการตำรวจบางตำแหน่งหรือข้าราชการหน่วยอื่น ๆ เป็นพนักงานศุลกากร เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบนำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิงโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่อง ทั้งนี้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ได้หรือไม่

ประการที่สอง เนื่องจากพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่เกี่ยวกับการนำเข้าและส่งออกทางบกเท่านั้น แม้ในมาตรา ๓ และมาตรา ๖ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวจะกำหนดความหมายของคำว่า “การนำของเข้าหรือส่งของออกทางบก” และคำว่า “เขตแดนทางบก” ให้หมายความถึงการนำเข้าหรือส่งออกตามทาง

ลำน้ำและเขตแดนที่เป็นลำน้ำด้วยก็ตาม แต่จะเห็นได้ว่ามีความหมายเฉพาะ “ลำน้ำ” ซึ่งเป็นตอนหนึ่งแห่งราชอาณาจักรไทยเท่านั้น มิได้ครอบคลุมถึงลำน้ำที่เป็น “เขตต่อเนื่อง” แต่อย่างใด ดังนั้น จึงมีปัญหาว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะใช้อำนาจตามมาตรา ๓ วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ แต่งตั้ง “พนักงานใด ๆ” ให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรเพื่อกระทำการใด ๆ ที่มิใช่การนำเข้าหรือส่งออกทางบกในเขตต่อเนื่องได้หรือไม่ ประการใด

ประการที่สาม ตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ ราชอาณาจักรไทยจะดำเนินการที่จำเป็นในเขตต่อเนื่องเพื่อป้องกันการละเมิดกฎหมายและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง หรือการสาธารณสุข โดยนำลักษณะความผิดตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ มาบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๗ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่อผลสำหรับการกระทำใด ๆ ตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ จะได้นำบทกำหนดโทษอันเกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องโดยอนุโลม จะดำเนินการได้หรือไม่ ประการใด

กรมศุลกากรเห็นว่าปัญหาในเรื่องนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญ จึงหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อให้ได้ข้อยุติ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อเท็จจริงในกรณีนี้ประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติแล้ว สรุปปัญหาที่ประสงค์จะหารือได้ดังนี้

๑. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการตำรวจบางตำแหน่งเป็นพนักงานศุลกากรเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรในเขตต่อเนื่อง ได้หรือไม่

๒. กรมศุลกากรจะขอแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อนำลักษณะความผิดและบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า เนื่องจากบทนิยามคำว่า “พนักงานศุลกากร” มีกำหนดไว้ ๒ แห่ง คือ มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ สำหรับบทนิยามคำว่า “พนักงานศุลกากร” ตามมาตรา

๒[๑] แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ กำหนดให้หมายถึง บุคคลใด ๆ ซึ่งรับราชการในกรมศุลกากร นายทหารแห่งราชนาวีซึ่งหมายถึงนายทหารเรือชั้นสัญญาบัตร นายอำเภอหรือผู้ช่วยนายอำเภอ ซึ่งได้รับแต่งตั้งพิเศษให้กระทำการแทนรมศุลกากร โดยพนักงานศุลกากรตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจค้น จับกุม หรือดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการนำของเข้าและส่งของออกโดยทั่วไป ซึ่งครอบคลุมทั้งทางบกและทางทะเลที่อยู่ในเขตอำนาจทางศุลกากรของประเทศไทย ดังจะเห็นได้จาก มาตรา ๑๕[๒] แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พุทธศักราช ๒๔๙๗ ได้กำหนดให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจในการขึ้นบนเรือลำใด ๆ ที่อยู่ในอาณาเขตของประเทศไทยเพื่อตรวจค้นสินค้าที่บรรทุกมาในเรือนั้นได้ หรือมาตรา ๑๙[๓] แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พุทธศักราช ๒๔๙๗ ที่กำหนดว่า ในกรณีที่มีเหตุสงสัย พนักงานศุลกากรมีอำนาจสั่งให้รถ เกวียน หรือยานพาหนะอื่นใดหยุดเพื่อตรวจค้นว่ามีของที่ลักลอบหนีภาษีหรือไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงตามกรณีที่หารือนี้ประสงค์จะแต่งตั้งข้าราชการตำรวจเป็นพนักงานศุลกากร แต่โดยที่ข้าราชการตำรวจมิได้อยู่ในความหมายของคำว่า “พนักงานศุลกากร” ตามมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ

---

[๑] มาตรา ๒ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากร และในการแปลความแห่งพระราชบัญญัติหรือบทกฎหมายนั้น ๆ ถ้อยคำต่อไปนี้ ถ้าไม่แย้งกับความในบทหรือเนื้อเรื่องไซร้ ให้มีความหมายและกินความรวมไปถึงวัตถุและสิ่งทั้งหลายดังกำหนดไว้ต่อไปนี้ คือ

ฯลฯ ฯลฯ

คำว่า “พนักงานศุลกากร” และ “พนักงาน” หมายความและกินความรวมไปถึงบุคคลใด ๆ ซึ่งรับราชการในกรมศุลกากร หรือนายทหารแห่งราชนาวี หรือนายอำเภอหรือผู้ช่วยนายอำเภอ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษให้กระทำการแทนกรมศุลกากร

ฯลฯ ฯลฯ

[๒] มาตรา ๑๕ พนักงานศุลกากรอาจขึ้นไปบนเรือลำใด ๆ ก็ได้ภายในพระราชอาณาเขต และอาจอยู่ในเรือนั้นได้ตลอดเวลาที่ทำการบรรทุกสินค้าลงหรือขนสินค้าขึ้น หรือจนกว่าเรือนั้นออกไป ไม่ว่าในที่ส่วนใด ๆ ของเรือ และไม่ว่าในเวลาใด ๆ ให้พนักงานศุลกากรเข้าถึงและตรวจค้นได้ และอาจตรวจดูสมุดหนังสือหรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสารไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวกับสินค้าในเรือได้ อาจสั่งให้เปิดห้องส่วนใด ๆ ของเรือ หรือให้เปิดหีบห่อ หรือที่บรรจุของอย่างใด ๆ ได้ หรือถ้าจำเป็นจะให้หักเปิดสิ่งนั้น ๆ ก็ได้ อาจประจำเครื่องหมายหรือประทับตรา หรือลั่นกุญแจ หรือผูกมัดของใด ๆ ที่อยู่ในเรือหรือที่ใด หรือหีบห่อใด ๆ ก็ได้ และถ้าเครื่องหมาย ดวงตรา กุญแจ หรือเครื่องผูกมัดนั้นได้มีผู้ถอนไป หรือเปิดออก หรือหักต่อย หรือเปลี่ยนแปลงไปโดยจงใจไซร้ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

[๓] มาตรา ๑๙ พนักงานศุลกากรอาจสั่งให้หยุดรถ เกวียน หรือยานพาหนะอย่างอื่น ๆ และตรวจค้นเพื่อให้ทราบว่ามีของที่ลักลอบหนีศุลกากรหรือไม่ แต่ต้องมีเหตุอันควรสงสัยว่ารถ เกวียน หรือยานพาหนะนั้นได้ใช้หรือกำลังใช้เนื่องกับเรือกำปั่นหรือคลังสินค้า หรือโรงเก็บสินค้า หรือที่ขนของขึ้น หรือทำเนียบท่าเรือ หรือทางน้ำ หรือทางผ่านพรมแดน หรือทางรถไฟ ผู้ใดไม่ยอมหรือขัดขวาง หรือพยายามจะขัดขวางต่อการตรวจเช่นนี้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

เนื่องจากมิใช่บุคคลตามที่มาตรา ๒ ได้กำหนดไว้ ดังนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจึงไม่อาจแต่งตั้งข้าราชการตำรวจเป็นพนักงานศุลกากรโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัตินี้ได้

สำหรับบทนิยามคำว่า "พนักงานศุลกากร" ตามมาตรา ๓[๔] แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ กำหนดให้มีความหมายรวมถึงพนักงานศุลกากรตามมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ และพนักงานใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าพนักงานศุลกากรตามบทบัญญัตินี้มีความหมายกว้าง หากแต่มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจค้นหรือดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการนำของเข้ามาในหรือส่งของออกนอกราชอาณาจักรเฉพาะที่ขนส่งผ่านด่านพรมแดนและด่านศุลกากรโดยทางบกเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากคำปรารภของพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่บัญญัติว่า "โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่เกี่ยวกับเรื่องนำของเข้าหรือส่งของออกทางบก" และมาตรา ๘[๕] แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ที่กำหนดให้ผู้ที่ใช้ยวดยานในการขนส่งของออกนอกราชอาณาจักรโดยทางบกจะต้องให้พนักงานศุลกากรที่ด่านศุลกากรตรวจค้นยานพาหนะและของที่ขนส่งมานั้น แต่โดยที่วัตถุประสงค์ในการแต่งตั้งข้าราชการตำรวจให้เป็นพนักงานศุลกากรตามกรณีที่หารือนี้เพื่อที่จะให้ทำหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบการนำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิงที่ขนส่งโดยทางทะเลในเขตต่อเนื่อง กรณีจึงมิใช่เป็นการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการนำของเข้ามาในหรือส่งของออกนอกราชอาณาจักรผ่านด่านพรมแดนและด่านศุลกากรโดยทางบก ซึ่งอาจอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ แต่งตั้งข้าราชการตำรวจให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรตามกรณีนี้ได้

---

[๔] มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ ฯลฯ

"พนักงานหรือพนักงานศุลกากร" นอกจากพนักงานต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ แล้ว ให้หมายความรวมตลอดถึงพนักงานใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

[๕] มาตรา ๘ ผู้ขนส่งของอันมิใช่เป็นหีบห่อของส่วนตัวผู้ที่โดยสารในยวดยานที่บรรทุกนั้นเมื่อจะผ่านเขตแดนทางบกออกนอกราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ให้นำของให้พนักงานศุลกากรตรวจที่ด่านศุลกากร ณ ทางอนุมัติซึ่งใช้ขนส่งของนั้น

(๒) เมื่อพนักงานศุลกากรได้สั่งปล่อยของ และได้ออกใบอนุญาตหรือรับรองใบขนสินค้าฉบับใดเท่าที่จำเป็นแก่การย้ายถอนของนั้นไปแล้ว ก็ให้ขนของไปจากด่านศุลกากรผ่านพรมแดนและข้ามเขตแดนไปโดยพลัน แต่ต้องยื่นใบอนุญาตหรือใบขนสินค้าที่เกี่ยวแก่ของนั้นต่อพนักงานประจำด่านพรมแดน

(๓) อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา สั่งให้ผู้ขนส่งทำบัญชีสินค้าแสดงรายการของทั้งปวงที่ขนส่ง และเมื่ออธิบดีได้ประกาศสั่งแล้ว ก็ให้ผู้ขนส่งทำบัญชีเช่นว่านั้นตามแบบที่อธิบดีต้องการเป็นสองฉบับ และยื่นบัญชีนั้นต่อพนักงาน ณ ด่านศุลกากรและด่านพรมแดน

ประเด็นที่สอง เนื่องจากลักษณะความผิดตามมาตรา ๒๗[๖] แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๙๐ เป็นความผิดที่เกี่ยวเนื่องกับของที่ยังไม่ได้เสียภาษี ของต้องจำกัด ของต้องห้าม หรือของที่ยังไม่ได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง ซึ่งความผิดในกรณีนี้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมีความรับผิดทางภาษีเกิดขึ้นแล้ว กล่าวคือ ได้มีการนำของเข้ามาในหรือส่งของออกนอกราชอาณาจักรสำเร็จแล้วตามนัยของมาตรา ๑๐ ทวิ[๗] และมาตรา ๑๐ ตรี[๘] แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และสำหรับกรณีตามมาตรา ๒๗ ทวิ[๙](๙) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พุทธศักราช ๒๔๙๙ ก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน คือ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดความผิดและบทลงโทษของผู้ที่ช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้มีการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีสำหรับของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยการซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย รับซื้อ หรือรับจำนำของดังกล่าว ซึ่งการกระทำที่จะเป็นความผิดตามกรณีนี้ก็ต่อเมื่อมีการนำของเข้ามาในราชอาณาจักรแล้วเท่านั้น แต่โดยที่เขตต่อเนื่องเป็นพื้นที่ที่อยู่ถัดจากทะเลอาณาเขตของประเทศไทย[๑๐] ออกไปในทะเล ซึ่งมิได้อยู่ใน

---

[๖] มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักรสยามก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนั้นจากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้าที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านั้นก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำอย่างใดแก่ของเช่นว่านั้นก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

[๗] มาตรา ๑๐ ทวิ ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่นำของเข้าสำเร็จ

ฯลฯ ฯลฯ

[๘] มาตรา ๑๐ ตรี ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่ส่งออกเกิดขึ้นในเวลาที่ส่งของออกสำเร็จ

ฯลฯ ฯลฯ

[๙] มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

[๑๐] ประกาศ

อำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง ดังนั้น เขตต่อเนื่องจึงมิใช่พื้นที่ที่อยู่ภายในราชอาณาจักร และเมื่อมีการนำของเข้ามาในเขตต่อเนื่อง ความรับผิดทางภาษีจึงยังไม่เกิดขึ้นเนื่องจากมิใช่เป็นการนำของเข้ามาในราชอาณาจักร ด้วยเหตุนี้ จึงไม่อาจแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อนำลักษณะความผิดและบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องได้

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์
(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มิถุนายน ๒๕๔๓

กำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทย

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่ประเทศไทยได้ยึดถือตลอดมาว่า อำนาจอธิปไตยของประเทศไทยขยายต่อออกไปจากอาณาเขตพื้นดินและน่านน้ำภายใน จนถึงแนวทะเลประชิดชายฝั่ง ซึ่งเรียกว่าทะเลอาณาเขต รวมตลอดถึงห้วงอากาศเหนือทะเลอาณาเขต พื้นท้องทะเลและแผ่นดินใต้พื้นท้องทะเลอาณาเขต

โดยที่เห็นเป็นการสมควรกำหนดกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตชายฝั่ง

ฉะนั้น จึงกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทยเป็นระยะสิบสองไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้สำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

ประกาศ ณ วันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๙ เป็นปีที่ ๒๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพลถนอม กิตติขจร
นายกรัฐมนตรี